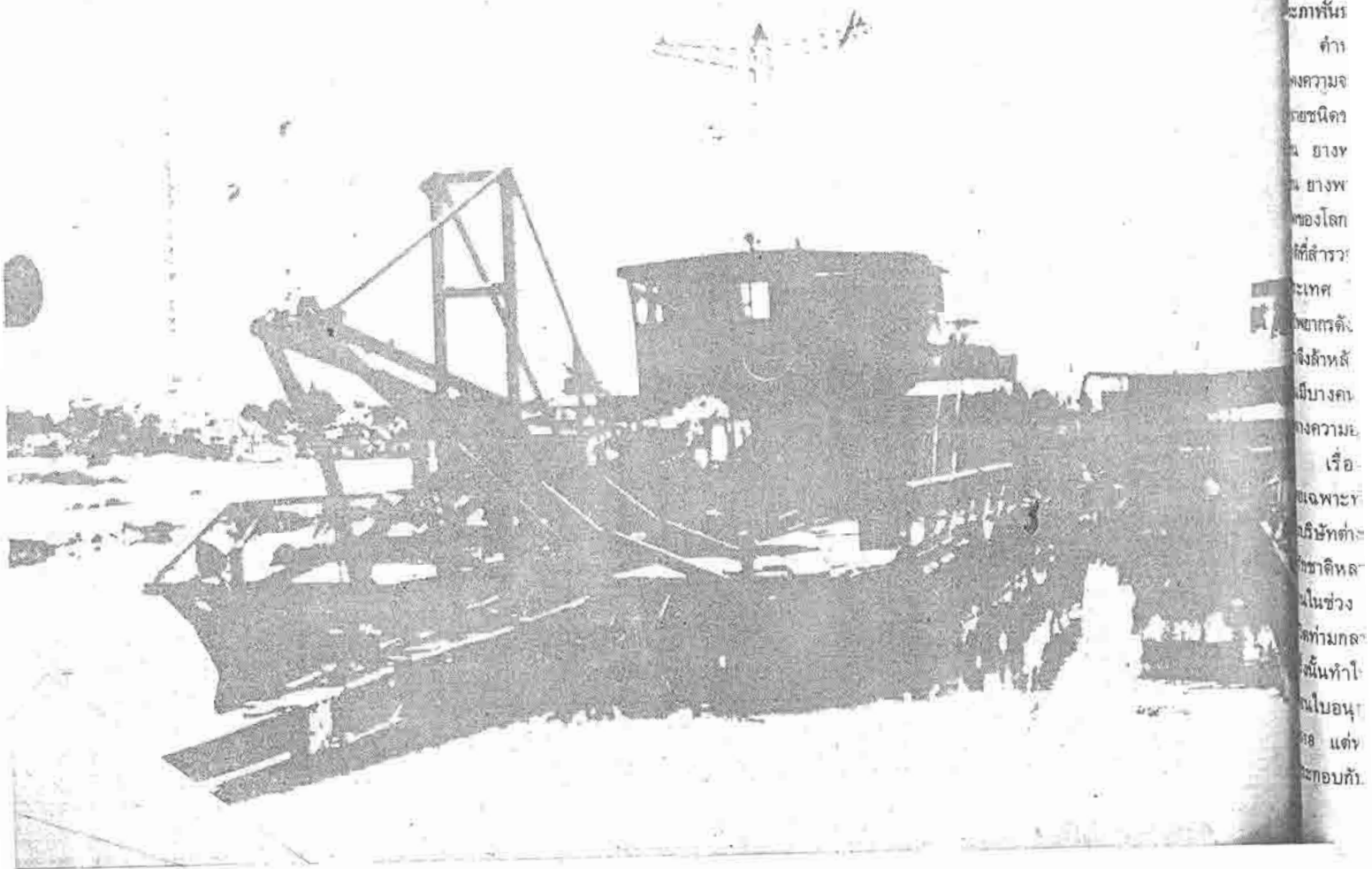

แม่เฒ่า

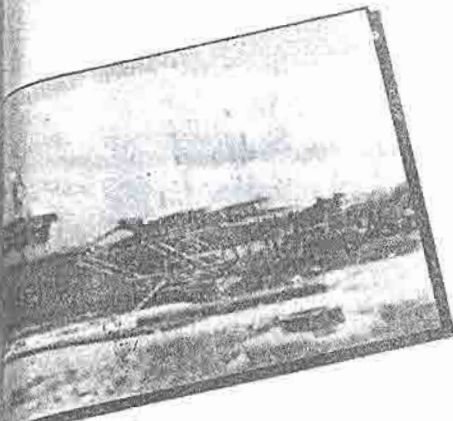
ทำไมไม่โชติช่วง

ขั้ววาล

คณิต เกาะเพชร

“นี่
ที่มคว
” “เท
คือองท
อาจ
พยากร
”
ข้อ
บุรุษ
ผู้จักประ
นเข้าภา
ภาพใน
คำ
องความจ
ยชนิด
น ยาง
น ยางพ
องโลก
ที่สำรว
เทศ
พยากรตั้ง
ถึงลำห
มีบางค
องความ
เรือ
โดยเฉพาะ
บริษัท
ชาลิทล
ในช่วง
ก็ตามกล
นั้นทำใ
นใบอนุ
8 แต่
จะกอบกั

“ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นโลกนี้จะมีประเทศใดที่มีความอุดมสมบูรณ์ถึงกว่าประเทศสยามหรือไม่”
 “เหมืองแร่ดีบุก เกล็ดและดินประสิว ฝ้าย ไหม เครื่องหอม ซึ่งมีอยู่เป็นอันมากในราชอาณาจักรสยาม อาจทำให้ประเทศนี้มั่งคั่งที่สุดในชมพูทวีป ถ้าพยากรณ์ตกในมือชาติที่รู้จักทำให้มันมีคุณค่าขึ้น”

ข้อความดังกล่าวเป็นคำพรรณนาถึงความอุดมสมบูรณ์ของประเทศไทย จากชาวต่างประเทศผู้เข้ารู้จักประเทศไทย ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา (จากหนังสือภาษาถิ่นอักษรสมัยกรุงเก่า ยุคต้น : ญาณประภักษ์ 2524 หน้า 1-2)

คำพูดดังกล่าว แม้จะหลายร้อยปีมาแล้ว แต่ความจริงอยู่มาก กล่าวคือ ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทย มีปริมาณมากติดอันดับโลกจริง ๆ อย่างพารา ดีบุก สัตว์น้ำ ติดอันดับโลกจริง ๆ อย่างพารา ดีบุก สัตว์น้ำติดอันดับสาม สี่ และของโลกตามลำดับ และขณะนี้ปริมาณก๊าซธรรมชาติที่สำรวจพบ ก็มีปริมาณติดอันดับโลก ซึ่งจะทำให้ประเทศไทย “โชติช่วงชัชวาล” เช่นกัน แต่ด้วยเหตุที่ทรัพยากรดังกล่าว “ไม่ตกในมือ” ของชาติไทย ประเทศจึงล้าหลัง ประชาชนยากจนติดอันดับในชมพูทวีป มีบางคนกล่าวว่า “คนไทยกำลังจะอดตายท่ามกลางความอุดมสมบูรณ์”

เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับทรัพยากรของชาติ โดยเฉพาะทรัพยากรสินแร่ที่มีมูลค่านับแสนนับล้าน บริษัทต่างชาติ “เทมโก้” ซุกออกไปนั้น ประชาชนชาติหลายวงการ ได้เคยร่วมกันเคลื่อนไหวคัดค้านในช่วง พ.ศ. 2517-2518 และหลายคนได้เสียสละท่ามกลางการต่อสู้ที่ดุเดือดในช่วงนั้น การต่อสู้ดังนั้นก็ทำให้รัฐบาล ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เพิกถอนใบอนุญาตของบริษัทเทมโก้เมื่อเดือนมีนาคม 2518 แต่หลังการเปลี่ยนแปลง 6 ตุลาคม 2519 ประกอบกับแนวทางที่รัฐบาลชุดต่อมาของ ม.ร.ว.

คึกฤทธิ์ ปราโมช วางไว้ บริษัทเทมโก้ซึ่งเปลี่ยนชื่อใหม่ ก็กลับเข้ามาดำเนินการของตนตามเดิม

นอกจากนี้ในระยะบิลองมีมาหนึ่ง ประชาชนชาวภูเก็ต พังงา ก็ได้พบกับความจริงว่าที่ตะกั่วกัน ซึ่งเป็นเศษจากการถลุงดีบุกที่ไม่เคยมีค่าอะไรนับ 20 กว่าปีนั้น กลับมีค่ามากกว่าดีบุกที่ถลุงแล้วเสียอีก นี่มันแสดงให้เห็นอะไรบ้าง

ข้อมูลและข่าวคราวต่าง ๆ เกี่ยวกับสินแร่จำนวนมหาศาลของเรา ซึ่งเคยโด่งดังมาชุกหนึ่งนั้น ได้เรียบเรียงไปกับปัญหาความไม่เป็นประชาธิปไตยของบ้านเมือง บทความนี้จะพยายามกล่าวถึงแง่มุมต่าง ๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนี้คือ

1. แร่สินแร่สำคัญใด
2. เจ้าพ่อดีบุกโลก : เขาคุมกิจการกันอย่างไร
3. กิจการเหมืองยุคก่อน พ.ศ. 2450 : ชาวจีนเป็นไท ชาวไทยเป็นทาส
4. จาก พ.ศ. 2450 -ปัจจุบัน : มีที่ว่างเสมอสำหรับทุนตะวันตก
5. ชีตะกั่วกัน : ควหรือมกทยให้เขาเช่าเศษดิน

แร่สินแร่สำคัญใด

แร่เป็นวัตถุดิบที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะมองไปทางไหน รอบ ๆ ตัวเรา จะพบว่า วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือต่าง ๆ ล้วนกำเนิดมาจากแร่เป็นส่วนใหญ่ นับตั้งแต่เครื่องบิน จรวด รถไฟ ไปจนถึงภาชนะใช้สอยต่าง ๆ ในบ้านเรือน นอกจากนี้ ปัจจุบันโลกกำลังวิกฤตด้วยปัญหาด้านพลังงาน จึงจำเป็นต้องคิดค้นพลังงานทดแทนขึ้นมาใช้แทนน้ำมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก๊สมันเตกาพริงตี เช่น แร่โมนาไซต์ ที่มีธาตุทอเรียมปนอยู่ และผสมอยู่ในดีบุกนั้น สามารถนำมาทำเชื้อเพลิงในโรงงานปฏิกรณ์ปรมาณูชนิดต่าง ๆ ได้

กล่าวเฉพาะทอเรียมที่มีอยู่ในประเทศไทยนั้น จากการคำนวณของนักวิชาการ (ศาสตราจารย์ สุวรรณ

แสงเพชร) พบว่ามีจำนวนพอที่จะนำผลิตไฟฟ้าเพื่อบริการประชาชนได้ทั้งประเทศ และใช้ได้นานถึง 64 ปี นี่คือ ความยิ่งใหญ่ของแร่ที่ประเทศมหาอำนาจทั้งหลายพยายามจะเอาไปครอบครองให้มากที่สุด

เนื่องจากปริมาณแร่ส่วนใหญ่ (กว่าร้อยละ 90) ในประเทศไทย คือ แร่ดีบุก บทความนี้จะกล่าวถึงเฉพาะดีบุก และสิ่งที่ปะปนมากับดีบุก ซึ่งมีมูลค่าเป็นตัวเงินจำนวนมหาศาลเช่นกัน

ในขอบเขตทั่วโลก ปรากฏว่าดีบุก ร้อยละ 65 มาจากประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย จีน ไทย พม่า ญี่ปุ่น สวา และเวียดนาม สำหรับประเทศไทยแล้ว ดีบุกรวมร้อยละ 84 ของประเทศมาจาก 14 จังหวัดภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากจังหวัดภูเก็ต พังงา ระนอง เป็นต้น

2. เจ้าพ่อดีบุกโลก : เขาคุมกิจการกันอย่างไร

ดีบุกก็เหมือนกับวัตถุดิบอื่น ๆ กล่าวคือ ผลิตมากในประเทศด้อยพัฒนา ยิ่งผลิตนานเท่าไรความด้อยพัฒนาดูเหมือนจะมากขึ้น แต่ประเทศผู้ใช้ดีบุกคือ ประเทศมหาอำนาจ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ใช้มากเป็นอันดับหนึ่งมาตลอด จากข้อมูลปี 2520 พบว่าหนึ่งในสี่ของดีบุกทั่วโลก สหรัฐอเมริกาเป็นผู้ใช้ สำหรับผู้ใช้สูงสุด 5 ประเทศ ซึ่งรวมกันประมาณ 60% ของโลก พิจารณาปริมาณการใช้ได้จากตาราง

กลวิธีของเจ้าพ่อ

ทั้ง ๆ ที่ปริมาณการผลิต และการใช้ดีบุกในแต่ละปีมีจำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งชี้ให้เห็นอุปสงค์ อุปสงค์ มาใช้อธิบาย ราคาดีบุกก็มักจะเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอตามเศรษฐกิจโลก แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ในช่วงเวลา 20 ปี ราคาดีบุกได้ขึ้นลง

ประเทศ	สหรัฐอเมริกา	ญี่ปุ่น	เยอรมันตะวันตก	อังกฤษ	ฝรั่งเศส
จำนวนตัน	47,600	29,600	14,120	12,450	10,680
ร้อยละ	25	15.5	7.4	6.5	5.6

ตารางข้อมูลการผลิตดีบุก ปี 2520

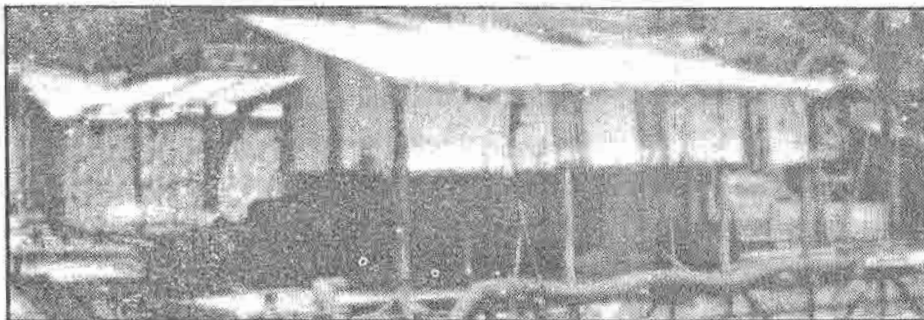
เป็นระยะ ตามกลวิธีของสหรัฐอเมริกา และกล่าวโดยสรุปได้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าว ราคาดีบุกได้เพิ่มขึ้น 5 เท่าตัวเท่านั้น ในขณะที่ราคาน้ำมันซึ่งสหรัฐอเมริกาเป็นพ่อค้าใหญ่ ได้ขึ้นราคาไปกว่า 10 เท่าตัว

ที่เป็นดังนี้เพราะ กลวิธี 2 ประการของ "เจ้าพ่อ" สหรัฐอเมริกา คือ

1. การสะสมเป็นยุทธปัจจัย
2. การตั้งมูลกณฑ์กันชน

การสะสมเป็นยุทธปัจจัย

สหรัฐอเมริกาจะทำกรสะสมวัสดุที่จำเป็นหรือยุทธปัจจัยหลายชนิด ที่เรียกว่าคลังยุทธปัจจัยของสหรัฐอเมริกา (U.S. Strategic Stockpile) ในคลังนี้มีดีบุกรวมอยู่ด้วย โครงการดังกล่าวเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2482 โดยองค์การ จี.เอส.เอ. (General Services Administration) ซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลสหรัฐฯ รับซื้อดีบุกสะสมไว้ ตั้งแต่ปี 2489-2501 วารสาร American Metal Market ได้คำนวณไว้ว่า สหรัฐฯ ซื้อดีบุกในราคาเฉลี่ย 2.09 เหรียญสหรัฐต่อกิโลกรัม ซึ่งนับว่าเป็นราคาที่ต่ำเมื่อเทียบกับราคาช่วงนั้น

เมื่อปริมาณดีบุกในคลังมีปริมาณมากพอ สหรัฐฯ ก็จะทำการระบายออกสู่ตลาดโลกในขณะที่ราคาตลาดโลกสูง ทำให้ราคาดีบุกในตลาดโลกตกลงมาอีก และเมื่อราคาตกเขาก็จะซื้อกลับเข้าไปสะสมใหม่ เช่นนี้สลับกันไปตลอดมา

ในโปรแกรมระบายดีบุกครั้งแรกในเดือนกันยายน 2501 ถึงมิถุนายน 2511 ครั้งที่สองในเดือนมิถุนายน 2516 จนถึงธันวาคม 2517 รวมดีบุกที่ระบายออกทั้งสองครั้งสี่หมื่นกว่าตัน (โลกใช้ดีบุกปีละประมาณ 2 แสนตัน หรือเท่ากับผลผลิตดีบุกไทย ประมาณ 6 ปี)

ปัจจุบันดีบุกส่วนเกินที่อยู่ในคลังยุทธปัจจัยของสหรัฐอเมริกา มีจำนวนเพียงพอสำหรับการใช้ทั่วโลกได้ประมาณ 1 ปี "ส่วนเกิน" อันนี้แหละที่

เป็นตัวการสำคัญในการควบคุมราคาดีบุกโลกให้เป็นไปตามความต้องการของสหรัฐอเมริกา

มูลกณฑ์กันชน

มูลกณฑ์กันชน (Buffer Stock) เป็นองค์กรที่จัดตั้งโดย คณะมนตรีดีบุกระหว่างประเทศ International Tin Council-ITC

ก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศผู้ผลิตดีบุกได้ร่วมมือกันจัดตั้ง คณะมนตรีขึ้น เพื่อทำหน้าที่ควบคุมการผลิตมิให้เกิดความต้องการของตลาดโลก แต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นผู้ชนะสงคราม ได้อาศัยองค์การสหประชาชาติจัดให้มีสัญญาดีบุกระหว่างประเทศ เพื่อให้ประเทศผู้ผลิต และผู้ใช้ได้ร่วมกันกำหนดราคาตลาดโลก ซึ่งในที่สุดก็ได้จัดตั้งมูลกณฑ์กันชนขึ้น

เมื่อราคาคงต่ำมากเพราะมีการผลิตเกินความต้องการ คณะมนตรีดีบุกระหว่างประเทศจะเอาเงินที่มีในกองทุนมูลกณฑ์กันชนออกซื้อดีบุก ถ้าราคาสูงมากเพราะมีการขาดแคลนดีบุก คณะมนตรีจะเอาดีบุกที่ซื้อไว้ในกองทุนฯ ออกมาขาย ถ้าราคายังคงต่ำไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งต่ำกว่าระดับล่างสุดที่คณะ

มนตรีฯ กำหนดก็จะเหลือวิธีการเดียว คือ ใช้การจำกัดการส่งออกที่เราเรียกว่า การจำกัดโควตา

คณะมนตรีฯ แบ่งเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายผู้ผลิต และฝ่ายผู้ใช้ ฝ่ายผู้ผลิตมี 7 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย โบลิเวีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ไนจีเรีย ไทย และซามัว สำหรับประเทศผู้ใช้มี 23 ประเทศ ซึ่งเป็นประเทศมหาอำนาจ และประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งสิ้น

ในการออกเสียงลงคะแนนของคณะมนตรีฯ ถือว่าให้แต่ละฝ่ายมีคะแนนรวมกัน เป็น 1,000 คะแนน โดยเริ่มต้นให้แต่ละประเทศออกเสียงได้ 5 คะแนน คะแนนที่เหลือจัดสรรตามปริมาณการผลิต และการใช้ดีบุก ด้วยวิธีการดังกล่าวสหรัฐอเมริกา สามารถออกเสียงได้ 261 คะแนน ญี่ปุ่นเป็นอันดับสองได้

”

ในปี 2518 นิสิตนักศึกษ
ชา และประชาชนวงการ
ต่าง ๆ ได้เปิดเผยข้อเท็จ
จริงเกี่ยวกับการกอบ
โกยของต่างชาติ จน
รัฐบาลเสนีย์ต้อง ถอน
ประธานบัตรเทมโก้
เมื่อวันที่ 17 มีนาคม
2518 โดยให้เหตุผล
ว่าบริษัทเทมโก้ ได้
ประธานบัตรมาด้วย
การฉ้อฉล และไม่
ชอบด้วยกฎหมาย

”

90 ต
เสีย
ทา
ชาว
แต่
หาอา
ศึกษา
ควบคุม
เป็นปร
ผลิต
แล้วได้
ครษ
นคว
อิทธิ
อย่าง
ผู้กระ
คงอยู่
อย่างช
ประทุ
กับก
ส่วน
ไซเวีย
การปร
8. บุ
ไม่ออก
กล่าวค
เพราะ
ซึ่ง "ช
เทศ
ประก
นางแ
เฉพาะ
จน
ไม่มี
ถูกก
นิยม
หน้า 2
หมอง
ดังนั้น

๗๐ คะแนน ในขณะที่เคนมารค์ ออกเสียงได้เพียงเสียงเท่านั้น

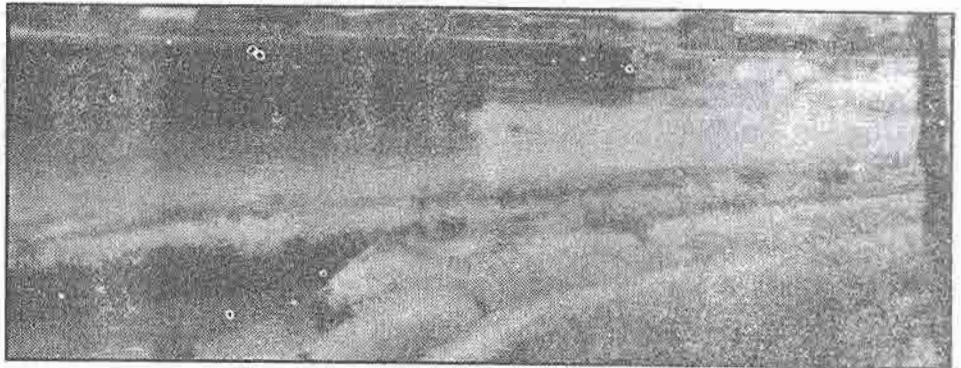
หากพิจารณาอย่างผิวเผินก็น่าจะเป็นธรรมดีแล้ว เพราะประเทศผู้ผลิต และผู้ใช้มีคะแนนเสียงเท่ากัน แต่เมื่อพิจารณาถึงอุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ประเทศมหาอำนาจเป็นผู้ผลิต เช่น เครื่องจักร อาวุธ ยา วิชาโรค เป็นต้น ไม่เห็นมีการตั้งคณะกรรมการควบคุมราคากันเลย

นอกจากนี้เนื่องจากประเทศผู้ใช้เกือบทั้งหมดเป็นประเทศมหาอำนาจและพัฒนาแล้ว ส่วนกลุ่มผู้ผลิตเป็นประเทศยากจน ประเทศที่พัฒนาแล้วได้เข้าไปครอบครองประเทศด้อยพัฒนา ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี วัฒนธรรม ตลอดจนความคิด ดังนั้นกลุ่มประเทศผู้ซื้อดีบุกก็สามารถมีอิทธิพลต่อคะแนนเสียงของประเทศด้อยพัฒนาได้อย่างสบาย และเมื่อกล่าวให้ถึงที่สุดแล้ว คณะมนตรีคุ้มครองระหว่างประเทศซึ่งควบคุมมูลภัณฑ์กันชน จึงตกอยู่ใต้อิทธิพลของประเทศมหาอำนาจนั่นเอง ตัวอย่างชัดเจน เมื่อกลางเดือนตุลาคม 2524 ในการประชุมคณะมนตรีดีบุกที่มาเลเซีย เนื่องจากราคาดีบุกตกต่ำมาก ประเทศผู้ผลิตขอขึ้นราคา 12.5-15% ส่วนประเทศผู้ซื้ออันได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ไต้หวัน และอื่น ๆ เสนอให้ขึ้นราคาเพียง 4.5% ผลการประชุมจึงตกลงขึ้นราคาเพียง 6.8% เท่านั้น

3. บุคชาวจีนเป็นไท ชาวไทยเป็นทาส

ประวัติการทำเหมืองแร่ในประเทศไทย แยกไม่ออกจากระบบเศรษฐกิจของประเทศในสมัยนั้น กล่าวคือ คนไทยถูกจำกัดอยู่กับอาชีพเกษตรกรรม เพราะต้องส่งส่วยแรงงานแก่ชนให้กับพระมหากษัตริย์ ซึ่ง "ชายไทยทุกคนอายุ 18 ถึง 60 ปี จะต้องถูกเกณฑ์แรงงาน คนละ 3 เดือนทุกปี งานเกณฑ์ประกอบด้วยการสร้างกำแพงวัง วัด คลอง เรือ หุ่นฉางและนฤ ส่วนสำคัญของงานก่อนข้างเป็นประโขนัด เฉพาะคนชั้นสูง..... สตรีไทยไม่ต้องถูกเกณฑ์แรงงาน แต่ก็ต้องทำงานหนักเพื่อหาอาหารส่งสามี.... ไม่มีเสรีชนในประเทศไทย ในศตวรรษที่ 19 ทุกคนถูกกำหนดให้ขึ้นทะเบียน....." (จากวิวัฒนาการทุนนิยมไทย : ฉัตรทิพย์ นาถสุภา บรรณาธิการ 2523 หน้า 28-29)

ด้วยเหตุนี้คนไทยจึงไม่มีส่วนร่วมใด ๆ ในกิจการเหมืองแร่ ในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง ดังนั้นข้อเขียนของอุควิชา เศรษฐบุตตร์ ที่ว่า "...

คนไทยยังไม่ให้ความสนใจทำเหมืองแร่ขณะนั้น เพราะ "ไม่นิยมงานเหมืองแร่ที่ต้องผจญภัย" (จาก อุตสาหกรรมเหมืองแร่ เอกสารวิชาการ ธนาคารกสิกรไทย ปีที่ 2 ฉบับที่ 2/2522 หน้า 27) จึงเป็นคำกล่าวที่ยังไม่ตรงข้อเท็จจริงนัก

เมื่อกิจการดังกล่าวไม่ตกในมือคนไทย ตามประวัติศาสตร์ในช่วงนั้นกิจการเหมืองจึงตกอยู่ในมือคนจีนแทน ทั้งนี้เพราะ

"...ปรกติแล้ว คนจีนที่เข้าเมืองหรือเกิดในเมืองไทย ได้รับการยกเว้นจากการเกณฑ์แรงงาน คนจีนเป็นอิสระ สามารถทำการค้า และเดินทางไกลได้ทั่วประเทศ จึงอยู่ในฐานะที่ดีกว่าเมื่อเทียบกับคนไทย ภาษีรัชชูปการที่เก็บกับคนจีนก็ต่ำกว่าที่เก็บกับคนไทย ในตอนกลางสมัยรัชกาลที่ 5 คนจีนได้ตั้งรกรากในภาคเหนือและภาคใต้แล้ว การค้าขายก็อยู่ในมือคนจีนแล้วทั้งคนจีนยังผูกขาดการทำเหมืองแร่ดีบุก นอกเหนือจากการให้อิสรภาพ พระมหากษัตริย์ และเจ้านายให้เงินกู้และความคุ้มครองแก่ธุรกิจของคนจีน ผลตอบแทนที่เจ้านายได้รับ คือ หุ่นฟรี ได้ดอกเบี๋ย และได้ค่าเช่า (วิวัฒนาการนิยมไทย หน้า 35-36)

นอกจากนี้พระมหากษัตริย์จะทรงแต่งตั้งพ่อค้าจีนให้เป็นเจ้าเมือง มีอำนาจทั้งบริหารราชการ เก็บภาษี และทำการค้าของตัวเขาเอง ซึ่งเรียกว่าเป็นระบบ "เหมืองเมือง" ระบบดังกล่าวเฟื่องฟูมากในภาคใต้ ซึ่งชาวจีนควบคุมกิจการเหมืองแร่ และเป็นเจ้าของเหมืองขนาดใหญ่ เจ้าเมืองดังกล่าวได้แก่ พระยารัตนเศรษฐี (คอซิมเจียง) พระจตุรราชโกศการ (คอซิมเด็ก) พระยารัชฎาณุประดิษฐ์ (คอซิมบี๊) ซึ่งเป็นคนในตระกูล ณ ระนอง ท่านเหล่านี้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมือง หลังสวน ชุมพร ตรัง กระบี่ และภูเก็ต (ประมาณปี พ.ศ. 2443) (วิวัฒนาการทุนนิยมไทย หน้า 92)

ดังนั้นทุนชาวจีน จึงสามารถครอบงำเหนือทุนอื่น ในการพัฒนาเหมืองแร่ดีบุกก่อน พ.ศ. 2450 ทุนตะวันตกแทบไม่มีความสำคัญเลย แต่หลังจากนั้น ความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2450 เมื่อมีการนำเรือขุดมาใช้เป็นลำแรกในประเทศไทย โดยกับตัน Edward T. Miles ชาวออสเตรเลีย ในนามของบริษัท ฟุงคาฮาร์เบอร์ จำกัด ที่จังหวัดภูเก็ต จึงนับว่าเป็นยุคใหม่ของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทย

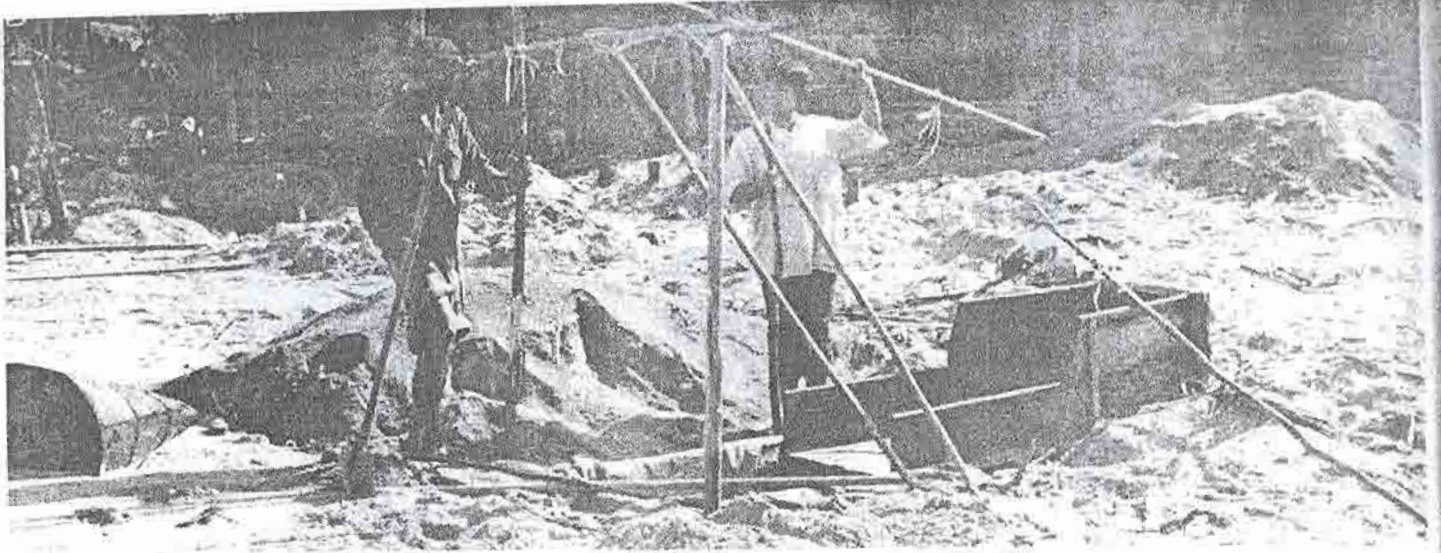
4. บุคหลัง พ.ศ. 2450-ปัจจุบัน : มีที่ว่างเสมอสำหรับทุนตะวันตก

หลังจาก พ.ศ. 2450 บริษัทตะวันตกอื่นหลายบริษัทก็ทำตามอย่างบริษัทฟุงคาฮาร์เบอร์ คือ ส่งเรือขุดชนิดทันสมัยมาใช้ นายเหมืองชาวจีนซึ่งเคยใช้ "วิธีง่าย ๆ" ก็เริ่มใช้เครื่องจักรในการสูบน้ำ และสูบทวาย มีผลให้ผลผลิตดีบุกเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วในปีต่อ ๆ มา

หลังจาก "เลิกทาส" และหลังสงครามโลกทั้งสองครั้ง ดีบุกมีราคาสูงมาก คนไทยเริ่มเห็นความสำคัญของแร่ดีบุกที่ชาวต่างชาติเข้ามาครอบงำผลประโยชน์ของชาติไป แต่ด้วยแผนการอันแยบยลของบริษัทต่างชาติ และกลอุบายที่หลอกลวงประชาชนของรัฐบาลไทยหลายสมัย ผลประโยชน์ของชาติจำนวนมากจึงยังคงเป็นของบริษัทต่างชาติต่อไป บทความนี้จะพยายามสรุปเหตุการณ์ และเบื้องหลังที่ประชาชนไทยเคยเปิดโปงกันมาแล้วในยุค 14 ตุลาคม ดังนี้

จากบริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจ ถึงบริษัทเทมโก้ : แผนการอันแยบยล

เมื่อประชาชนไทยตื่นตัวขึ้นในเรื่องทรัพยากรของชาติ จนได้เกิดหลักกฎหมายที่ว่า ผู้ทำเหมืองแร่ต้องเป็นบริษัทคนไทย ในปี 2500 รัฐบาลสฤษดิ์

จึงได้จัดตั้งบริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจ จำกัด (สิทธิถือหุ้น 45% ของหุ้นทั้งหมด) และขอประทานบัตรสำรวจแร่โดยอาศัยอำนาจทางการเมืองของคณะกรรมการทุจริต

ในปี 2506 บริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจ ได้พื้นที่สำรวจแร่ประมาณ 8 ล้านไร่ ทั้งๆ ที่กฎหมายระบุว่า "บริษัทจะขอกฎขาดแร่ในทะเลได้ไม่เกิน 1 ล้านไร่ และขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ได้ไม่เกิน 5 หมื่นไร่" หลังจากได้ประทานบัตรแล้ว แทนที่บริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจจะทำการสำรวจเอง กลับชักนำให้บริษัทยูเนียนคาร์ไบด์ อันเป็นบริษัทของอเมริกาเข้ามาสำรวจแทน

ในปี 2512 บริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจ ก็โอนประทานบัตรทั้งหมดให้บริษัทเทมโก้ (The Thailand Exploration and Mining Co., Ltd.) ซึ่งประกอบด้วยหุ้นของบริษัทยูเนียนคาร์ไบด์ จำนวน 25,193 หุ้น มีคนไทยถือหุ้นเพียงคนเดียว

สำหรับที่เหลือเป็นหุ้นลม (หุ้นที่ไม่มีการลงทุนจริง) ในนามของบริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจ (จาก เอกสารเปิดโปงการขบวนการให้กับจักรพรรดินิยมอเมริกา 2518)

ในปี 2508 บริษัทยูเนียนคาร์ไบด์ และบริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจ ได้ร่วมตั้งโรงงานถลุงแร่ไทยซาโทกิน มีอำนาจในการผูกขาดการซื้อ ขาย ถลุง ตลอดจนการส่งออกแร่ดีบุกแต่ผู้เดียว ต่อมาบริษัทเหมืองแร่บูรพาเศรษฐกิจได้ขายหุ้นลมให้บริษัทบิลลิงตัน แห่งเนเธอร์แลนด์ ทั้งหมด

ดังนั้น บริษัทต่างชาติจึงได้เข้ามาผูกขาดกิจการเหมืองแร่ของไทยโดยสมบูรณ์ โดยที่บริษัทเทมโก้ผูกขาดการขุดแร่ดีบุก และบริษัทไทยซาโทกิน (ซึ่งทั้งสองเป็นบริษัทในเครือของบริษัท เซลล์ ที่รู้จักกันดีในบ้านเรานั้นเอง) ผูกขาดการซื้อ ขาย และถลุง และการส่งแร่ดีบุกออก

ในปี 2518 นิสิต นักศึกษา และประชาชนวงการต่างๆ ได้เปิดเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกอบโกยของต่างชาติ จนรัฐบาลเสฉินต้องถอนประทานบัตร

เทมโก้ เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2518 โดยให้เหตุผลว่าบริษัทเทมโก้ ได้ประทานบัตรมาด้วยการฉ้อฉลและไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สรุปลำดับขั้นการต่อสู้เพื่อถอนประทานบัตรบริษัทเทมโก้

ปี 2517 ประชาชนเข้าจุดแร่ในเขตประทานบัตรบริษัทเทมโก้ บริษัทเทมโก้จึงเรียกตำรวจจับกุมดำเนินคดี ประชาชนอ้างว่าคนไทยไม่มีสิทธิ์ที่จะจุดได้หรือ	ทั่วประเทศของแนวร่วมต่อต้านเผด็จการ
22 พ.ย.17 ยกเลิกประทานบัตรชุดแรกของบริษัทเทมโก้ในเครือบริษัทเทมโก้	10 ก.พ.17 เริ่มเปิดชุมนุมที่ชลบุรี
30 ธ.ค.17 ศาลสั่งปรับบริษัทเทมโก้ในกรณีไม่โอนหุ้น 8% ให้กรมทรัพยากร ทำให้ข้อมูลการฉ้อฉลเปิดโปงสู่สายตาประชาชน เป็นที่สนใจกันอย่างกว้างขวาง	11 ก.พ.18 เปิดชุมนุมที่ฉะเชิงเทรา
23 ม.ค.18 นักกฎหมาย 3 สถาบัน นักเรียน นักศึกษา และประชาชน กลุ่มพลังทางการเมืองต่างๆ โดยการนำของแนวร่วมพิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ยื่นหนังสือเรียกร้องให้รัฐบาล ถอนประทานบัตรเทมโก้ และเอาผิดกับข้าราชการที่ร่วมกระทำผิด	12 ก.พ.18 เปิดชุมนุมที่จันทบุรี
2 ก.พ.18 เทมโก้ประกาศหยุดงาน ลอยแพกรรมกร 500 คน ชาวบ้านลุกเรือประท้วง	14 ก.พ.18 เปิดชุมนุมที่ตราด
5 ก.พ.18 นายสนอง บัญชาชัย ผู้นำกรรมกรประท้วงบริษัทเทมโก้ถูกยิงตายที่ อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา มีการวางระเบิดในที่ชุมนุมชนประท้วงสถานที่เดียวกัน มีคนตายและบาดเจ็บหลายสิบคน	7 มี.ค.18 บริษัทเหมืองแร่บูรพาฯยื่นบันทึกระท้วงรัฐบาล โดยผู้ว่าฯหากรัฐบาลถอนประทานบัตร บริษัทก็จะดำเนินการตามกฎหมายกับรัฐบาล
8 ก.พ.18 ศูนย์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย จัดไฮปาร์คที่สนามหลวง มีการเปิดชุมนุม	14 มี.ค.18 เอกอัครราชทูตสหรัฐประจำประเทศไทย ส่งจดหมายถึง ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีขณะนั้น ให้ทบทวนการที่จะถอนประทานบัตร "ถ้าไม่ยอมให้เรื่องนี้เป็นอุปสรรคขัดขวางความสัมพันธ์ทั้งสองประเทศ"
	นักศึกษา ประชาชน ประณามการกระทำครั้งนี้ว่าเป็นแทรกแซงต่อเอกราชของไทย
	17 มี.ค.18 รัฐบาลของ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช โดยนายนิธิพัฒน์ ชาลีจันทร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ลงนามเพิกถอนประทานบัตรบริษัท เทมโก้ ข้อหาได้มาโดยวิธีฉ้อฉลทุจริตร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ

กำเนิดองค์การเหมืองแร่ในทะเล : แผนการอันแสนจะแยบยล

หลังจากที่รัฐบาลอนปรชชานบัตรบริษัทเหมืองแร่แล้ว ด้านหนึ่งประชาชนไทยก็ได้รับการจัดสรรเขตประชานบัตรให้เข้าไปบุกด้าแร่ในทะเลได้ ร่วมกับชาวบ้านจำนวนหนึ่งซึ่งเคยถูกล้าเขตประชานบัตรของบริษัทเหมืองแร่ โดยใช้เรือประมง แพ ติดเครื่องดูดแร่ ซึ่งจำนวนเรือดังกล่าวรวมแล้วประมาณ 2-3 พันลำ มาจากทุกสารทิศในประเทศไทย กิจการเรือแพดังกล่าวอยู่ความควบคุมขององค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดพังงา

อีกด้านหนึ่ง บริษัทเหมืองแร่พยายามที่จะกลับเข้ามาอีก เอกสารของชมรมอนุรักษ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า "เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา ประจำประเทศไทย (นายคินเนอร์) มีจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า อเมริกาสั่งพิจารณาเรือรื้อค่าเสียหายจากรัฐบาลไทยที่ส่งเพิกถอนประชานบัตรของเหมืองแร่" คุณสุรินทร์ เทพกาญจนาร.ม.ค.อุตสาหกรรม (รัฐบาล ม.ว.ว.ค.ก.ก.ก.) ก็กล่าวว่า ถ้าบริษัทเหมืองแร่ฟ้องรัฐบาลจริง รัฐบาลขณะคดีก็เสมอตัว แต่ถ้าแพ้ก็เสียหายมาก แล้วยังเสนอแผนให้เหมืองแร่หวนคืนอีกวาระหนึ่ง ในรูปร่วมทุนกับรัฐบาลไทยอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่ประชาชนวงการต่าง ๆ ก็คัดค้านอีก ในที่สุดรัฐบาลก็ถูกทริ ก็เปลี่ยนแผนโดยตั้งเป็นรัฐวิสาหกิจ แต่ให้เอกชนรับจ้างดูดในขณะที่รัฐบาลยังไม่มีเครื่องมือ" เมื่อเป็นเช่นนี้องค์การเหมืองแร่ในทะเล (อ.ม.ท.) จึงเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2518

บทบาทของ อ.ม.ท.

ด้วยเหตุผลที่ว่า "การดูดแร่ในทะเล คนไทยยังไม่พร้อม ทั้งด้านเครื่องจักร กำลังคนและหลักวิชา" อ.ม.ท.จึงมีนโยบายให้บริษัทเอกชนเข้ามารับจ้างดูดแร่ในเขตประชานบัตรของตน โดยแบ่งผลประโยชน์กัน (สำหรับโครงการระยะยาว อ.ม.ท.ก็กำลังดำเนินการต่อเรือชุดของตนเอง ในราคา 360.69 ล้านบาท ซึ่งตามกำหนดการ จะแล้วเสร็จในเดือนเมษา 23 แต่ขณะนี้ ตุลาคม 24 ยังไม่แล้วเสร็จ) อ.ม.ท.ได้ว่าจ้าง 2 บริษัทใหญ่ ๆ เพื่อทำการดูดแร่ คือ

1. บริษัทบิลลิตัน ซึ่งก็คือ บริษัทเหมืองแร่เดิม โดยใช้เรือลำเดิมซึ่งเปลี่ยนจาก "เหมืองแร่ 2" เป็น

"นารายณ์" อันเป็นสัญลักษณ์ของกระทรวงอุตสาหกรรม

อัตราค่าจ้างที่ อ.ม.ท.ทำกับบริษัท คือ ถ้าผลผลิตที่ขุดได้ปีละ

0-1,300 ตันโลหะ	อ.ม.ท. จ่ายค่าจ้าง 67.75% ของที่ขายแร่สุทธิ
1,300-1,500 ตันโลหะ	อ.ม.ท.จ่ายค่าจ้าง 60% ของที่ขายแร่สุทธิ
1,500-1,700 ตันโลหะ	อ.ม.ท.จ่ายค่าจ้าง 50% ของที่ขายแร่สุทธิ
ถ้าเกิน 1,700 ตันโลหะ	อ.ม.ท.จ่ายค่าจ้าง 40% ของที่ขายแร่สุทธิ

จากสัญญาฉบับนี้ปรากฏว่า ประเทศไทยจะเสียเปรียบในสองประการ ประการแรก เรือ "เหมืองแร่ 2" สมัยที่ขุดให้บริษัทเหมืองแร่ ไม่เคยขุดได้เกินปีละ 1,250 ตัน ดังนั้น อ.ม.ท.จะได้ผลประโยชน์ประมาณ 31.25% และประการที่สอง โฉมผลประโยชน์นี้ อ.ม.ท.ต้องเสียค่าภาคหลวงให้รัฐอีกประมาณ 30% ดังนั้น อ.ม.ท.จะได้ผลประโยชน์จริง ๆ ประมาณ 1.25% เท่านั้น

จากการว่าจ้าง 2 บริษัท ปรากฏว่าในปี 2520 และ 2521 อ.ม.ท. มีกำไรสุทธิเพียง 3.4 ล้านบาท และ 8.3 ล้านบาท ซึ่งน้อยมากเมื่อเทียบกับธุรกิจมูลค่าแร่กว่า 400 ล้านบาท แม้แต่กรรมกรช่างเครื่องประจำขนาดกลางหนึ่งคน ยังมีเงินส่งไปให้พ่อแม่ที่นครพนมปีละกว่า 1 แสนบาท แผลเหล่านี้มีคนงาน 10 คน ลองคิดกันเล่น ๆ ดูซิว่าเจ้าของเหล่านี้จะมีกำไรเท่าไร นอกจากนี้ในปี 2522 อ.ม.ท.ได้ว่าจ้างบริษัทอื่น ๆ อีก 9 บริษัท เป็นเขตพื้นที่เล็ก ๆ เมื่อเทียบกับ 2 บริษัทใหญ่ดังกล่าวแล้ว

สำหรับในระยะยาวจากเอกสารของ อ.ม.ท.ระบุว่า องค์การฯ มีวัตถุประสงค์อย่างแน่วแน่ในการดำเนินการขุดด้วยเรือและพนักงานขององค์การฯ เองทั้งหมด ผลจะเป็นอย่างไรคนไทยผู้เป็นเจ้าของทรัพยากรจะต้องติดตามกันต่อไป

กรณีป่าตอง : นิวเทมโก้

จากที่กล่าวมาแล้วเกือบทั้งหมด (ยกเว้นเรื่อง อ.ม.ท.กับบิลลิตัน) เป็นข้อมูลที่ถูกเปิดเผยในยุคก่อน 6 ตุลาคม ซึ่งเป็นระยะที่การเคลื่อนไหวเพื่อพิทักษ์ทรัพยากรของชาติกำลังขึ้นสู่ระดับสูง แต่หลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคมแล้ว การเข้ามาครอบงำทรัพยากรของนายทุนต่างชาติ โดยการสมคบกับนักการเมือง

เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลบางคนก็ยังคงดำเนินต่อไป โดยที่ข้อมูลเหล่านั้น แม้จะถูกเปิดเผย แต่ก็อยู่ในกลุ่มที่มีความสนใจจริง ๆ หาได้แพร่หลายไปในหมู่ประชาชนวงการต่าง ๆ อย่างกว้างขวางไม่

กรณีป่าตอง เป็นอีกกรณีหนึ่งที่นายทุนต่างชาติมุ่งเข้ามาครอบงำ แต่ก็ถูกชาวป่าตอง สมาชิกสภาจังหวัดภูเก็ต ตลอดจนนักศึกษา และประชาชนวงการต่าง ๆ ร่วมคัดค้าน ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ตั้งแต่ปี 2520 - ปลายปี 2523

นอกจากนี้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งพ่อค้าจีนให้เป็นเจ้าเมืองมีอำนาจทั้งบริหารราชการ เก็บภาษีและทำการค้าของตนเองในภาคใต้ชาวจีนควบคุมเหมืองใหญ่

ชาวป่าตองเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ท.ท.ท.) โดยการอนุมัติของกรม ได้จัดโครงการพัฒนาระยะยาว ตั้งแต่ปี 2520-2540 ในโครงการดังกล่าว ท.ท.ท. คาดหมายว่าจะสามารถนำเงินเข้าประเทศได้ประมาณกว่า 5 หมื่นล้านบาท แต่ต่อมาบริษัทเศรษฐทรัพย์การแร่ ซึ่งหุ้นร้อยละ 99.93 เป็นของนายทุนมาเลเซีย ได้พยายามเข้าไปทำแร่ในบริเวณอ่าวป่าตอง ซึ่งประมาณกันว่ามีแร่ประมาณ 2 หมื่นล้านบาท ในการนี้รัฐจะได้ค่าภาคหลวงในช่วง 20 ปีข้างหน้าประมาณ 6 พันล้านบาท นอกนั้นตกเป็นของนายทุนต่างชาติ

ความพยายามดังกล่าวเกิดขึ้นตั้งแต่รัฐบาลเกรียงศักดิ์ แต่ถูกชาวภูเก็ตคัดค้าน เรื่องก็ถูกเก็บเงียบ

ไว้ ครั้งรัฐบาลพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ก็ได้มีการวิ่งเต้นอีก โดยผ่านทาง พลตรีชาติชาย ชุณหะวัณ ร.ม.ต.อุตสาหกรรม จากเอกสารของกลุ่มเกษตรกรมหาวิทยาลัยรามคำแหงระบุว่า พลตรีชาติชายได้เสนอเรื่องเข้าสู่ที่ประชุม ครม.โดยด่วน และขอเข้าเป็นวาระจร พร้อมทั้งเรียกร้องให้ ครม.ลงมติโดยเร็ว แต่ในที่สุดท้ายรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2524 ด้รับบริการทำเหมืองแร่ที่อำเภอป่าตองไว้ก่อน และให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ไปหาข้อมูลเพิ่มเติมโดยให้เสร็จภายใน 3 ปี พลตรีชาติชาย ซึ่งได้สนับสนุนการขุดแร่ในบริเวณอำเภอป่าตองมาตลอด ได้ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนเชิงประชดว่า หากทรายเป็นๆ ของเราเก็บเอาไว้ให้ฝรั่งเดินแก้ผ้ากระจะนั้นหรือ

สำหรับภูเก็ตที่กำลังจะถูกสร้างเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวแล้ว การทำแร่ในทะเลนอกจากจะมีปัญหาเรื่องการกอบกู้ผลประโยชน์ของนายทุนต่างชาติแล้วยังต้องตัดสินใจว่าจะเลือกเอาทางใดจะเอาแร่หรือจะเอาธรรมชาติอันสวยงาม ซึ่งสองอย่างนี้ขัดแย้งกัน ชาวภูเก็ตวัย 40-50 ปีที่เคยเห็นทิวทัศน์อันสวยงามของอ่าวภูเก็ต บริเวณสะพานหิน หาดแสนสุข คลองบางใหญ่ ฯลฯ เดียวนี้เขาจะเห็นก็แต่ทะเลโคลน ที่หาค่าไม่ได้ แม้แต่ปลาก็ไม่เหลือ

ภาพอนุสาวรีย์ที่สะพานหินมีลักษณะคล้ายเปลือกหอยที่บริษัทต่างชาติสร้างเอาไว้มันได้ตอกย้ำความเจ็บปวดของเจ้าของประเทศ ชาวภูเก็ตที่เข้าใจปัญหาของบ้านเมืองเรียกมันว่า "อนุสาวรีย์แห่งความอับยศ" เพราะ "พวกต่างชาติเอาเนื้อหอยไปกิน แล้วทิ้งเปลือกไว้เหยียดอีก"

5. ชีตะกรัน : กวหรือมากยให้เงาเท่าเศษดิน

มีคนเคยกล่าวเป็นเชิงเปรียบเทียบการตั้งโรงถลุงดีบุกของไทยซาร์โก้ว่า เหมือนการตั้งโรงงานทำโตปลา แต่ความจริงเขาต้องการขายปลาหนึ่ง ทำไมจึงเปรียบเทียบเช่นนั้น

ในเรื่องการทำแร่ในประเทศเราคนทั้งหลายต่างมุ่งความสนใจไปที่ดีบุก ซึ่งประมาณกันว่ามีมูลค่าถึงแสนล้านบาท แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่านั้น คือ โรงถลุงที่จะได้ผลประโยชน์จากไมนาไซด์ แทนตาไลต์ และโลหะธาตุอื่น ซึ่งมีมูลค่ามากกว่าดีบุกที่ได้เสียอีก

แร่ดีบุกที่ออกจากเหมืองต่าง ๆ นั้น ยังไม่บริสุทธิ์ ต้องนำเข้าขลุงที่โรงถลุง หลังจากถลุงแล้วจะได้ดีบุกบริสุทธิ์ 72% โดยประมาณ ที่เหลือเป็นเศษที่ชาวบ้านเรียกว่า ชีตะกรัน (Tin slag) ชีตะกรันนี้จะตกเป็นของบริษัทไทยซาร์โก้ ซึ่งผูกขาดแต่ผู้เดียวมาตั้งแต่ปี 2508 - ต้นปี 2524 ในชีตะกรันยังมีแร่อื่น ๆ ที่ยังไม่หลอมเหลว เช่น โมนาไซต์ แทนตาไลต์ และแร่อื่น ๆ อีกหลายชนิด

แทนตาไลต์ เมื่อนำไปแยกแล้วจะได้แทนตาลีม์ ซึ่งเป็นโลหะที่ทนความร้อนสูง ใช้ทำจรวด หัวจรวดนำวิถี ยานอวกาศ และไอพ่น สำหรับในประเทศไทยเราพบว่าชีตะกรัน 1 ตัน จะมีแทนตาไลต์ 100 กก. ถ้าคิดตามราคปี 2522 ที่ปรากฏในวารสารวิศวกรรมและเหมืองแร่ของสหรัฐอเมริกา แทนตาไลต์มีราคาประมาณ ก.ก.ละ 1,672-1,804 บาท ดังนั้นราคาชีตะกรันควรจะประมาณตันละ 167,200-180,400 บาท

● ●

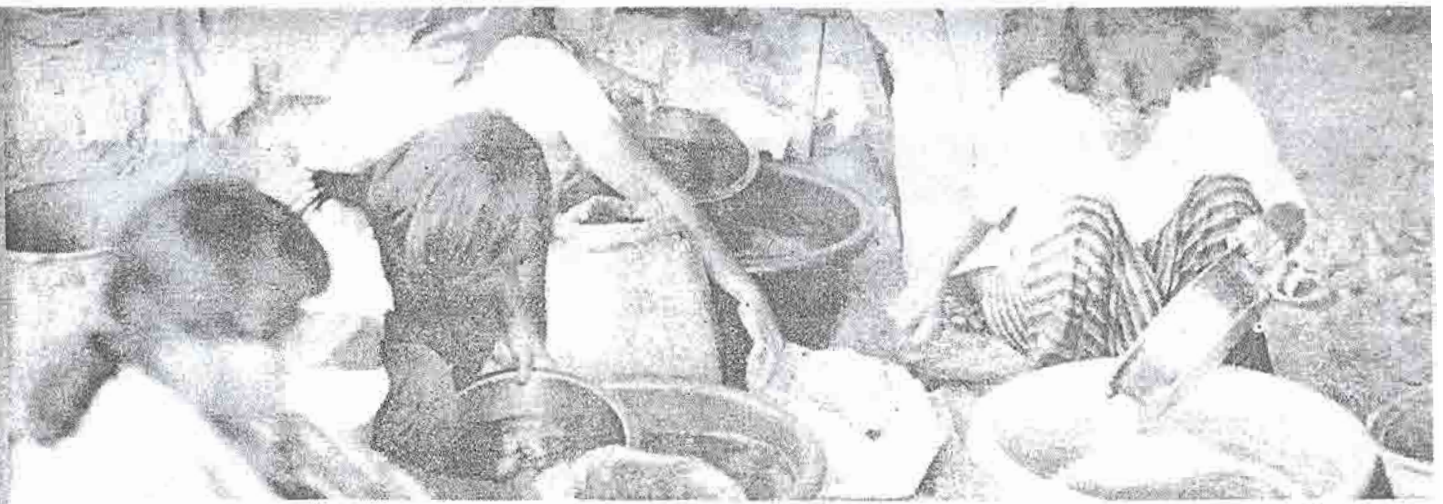
ขอเรียนหนึ่งต้นจะให้
พลังงานเท่ากับถ่านหิน
อย่างดีถึง สามล้านต้น
สำหรับปริมาณขอเรียนที่
มีอยู่ในประเทศไทย
สามารถใช้ในโรงงาน
ไฟฟ้านิวเคลียร์
ขนาดหนึ่งล้านกิโล
วัตต์ได้นานถึง 3,600
ปี มันน่าจะโชติช่วง
ขั้ววาลและ เฟื่องฟู
มานานแล้วนะ
ประเทศเรา !

● ●

เป็น
ไฟ
กับ
ชด
ไฟ
3,6
ปร
คา
เค
251
ว่า
เดี
เรี
3
ออ
แต่
สย
ปร
ปัจ
ขอ
ไม่
สง
แฉ
เท่า
จาก
ถึง
๒
ส
ก

ที่
กิน
กิน
กิน

ไมนาโซท์ เมื่อนำไปสะกัดจะได้ธอริยม ซึ่ง เป็นสารกัมมันตภาพรังสี ที่ใช้เป็นเชื้อเพลิงในโรงงาน ไฟฟ้านิวเคลียร์ ธอริยมหนึ่งตันจะให้พลังงานเท่ากับถ่านหินอย่างดีถึงสามล้านตัน สำหรับปริมาณ ธอริยมที่มีอยู่ในประเทศไทย สามารถใช้ในโรงงาน ไฟฟ้านิวเคลียร์ขนาดหนึ่งล้านกิโลวัตต์ได้นานถึง 3,600 ปี มันน่าจะโชคดีช่วงชีวิตมานานแล้วนะ ประเทศเรา!

ข้อมูลเหล่านี้นักวิชาการไทยหลายคน รวมทั้ง ศาสตราจารย์สุวรรณ แสงเพชร แห่งภาควิชานิวเคลียร์เทคโนโลยี จุฬาว ได้นำมาเผยแพร่ตั้งแต่ 2518 ท่ามกลางวาทะที่โต้แย้งกันมากในบทความของท่านว่า เมื่อครั้งที่นักวิทยาศาสตร์จากประเทศบราซิล อินเดียน ซึ่งไปทำงานในสหรัฐอเมริกาได้พบความจริงเรื่องซีตะกรันเข้า ก็ได้แจ้งให้รัฐบาลของตนทราบ 3 เดือนต่อมาประเทศทั้งสองได้สั่งห้ามส่งซีตะกรัน ออกต่างประเทศทันที นี่เป็นเหตุการณ์เมื่อปี 2489 แต่สำหรับประเทศเรา ยังคงส่งซีตะกรันออกสู่ สหรัฐอเมริกา โดยบริษัทของสหรัฐอเมริกาในประเทศไทย ในราคาที่ถูกเหมือนเศษดินจนถึงปัจจุบัน โดยที่รัฐบาลไม่เคยนึกถึงคำว่า "เกียรติภูมิของชาติไทย" ปล่อยให้ฝรั่งเขามองคนไทยเป็นคนโง่ ไม่มีใครอะไรกับเราคนไทยมองดูเงาปะชาไทที่นำ สงสารในภาคใต้

แผนแตก

บริษัทไทยชาร์โก้ได้ส่งซีตะกรันออกในราคา เท่าเศษดิน แต่ผู้เดียวมาเป็นเวลานานร่วม 15 ปี จากเอกสารของทางราชการระบุว่าได้มีการส่งออกไปถึง 37,709.6 ตันแล้ว "มันเป็นการขนเงินออกนอก

โดยถูกต้องตามกฎหมายนี่เอง" สมาชิกสภาจังหวัด ภูเก็ตผู้หนึ่งกล่าว ต่อมาความจริงข้อนี้ได้เป็นที่ แพร่หลาย เนื่องจากเมื่อประมาณปี 2521 พนักงาน ของบริษัทไทยชาร์โก้ซึ่งลาออก ได้ไปขอซื้อสวน มะพร้าวที่ถมด้วยซีตะกรัน (เป็นซีตะกรันจากโรงงาน ถลุงแบบเก่า ก่อนที่ไทยชาร์โก้จะมาสร้าง) ในราคาที่ สูงมากผิดปกติ จนเป็นที่ฮือฮากันอย่างมากในจังหวัด ภูเก็ต ในที่สุดความจริงก็ถูกเปิดเผยขึ้นมาเป็นผลให้ ราคาซีตะกรันเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากเศษดิน ก.ก. ละ 25 บาท ในปี 2522 เป็น ก.ก.ละ 150 บาท ในปีปลายปี 2523 การตื่นซีตะกรันเป็นไปอย่างกว้าง ขวางในหมู่ชาวบ้านทั่วไป "ตอนกลางคืนบนท้องถนน บางสายในเขตเทศบาล ชาวบ้านออกมาขุดถนนกัน ตื้อ ๆ โดยการไ้ใช้ พรวั ใช้จอบ เดี่ยวเดียวก็ได้แล้ว พันสองพันบาท บางรายลงทุนหรือบ้านของตนเอง เพื่อขุดดินที่ถมพื้นไปขาย ผลที่ได้ก็คือสามารถสร้าง บ้านใหม่อย่างดีได้สองหลัง บางบริษัทเสนอต่อเทศบาล ภูเก็ตว่าขอขุดถนน แล้วจะทำให้ใหม่อย่างดีกว่าเดิม" ชาวภูเก็ตผู้หนึ่งเล่าให้ผู้เขียนฟัง

ปัจจุบันบริษัทไทยชาร์โก้จึงต้องจ่ายค่าทดแทน แทนค่าสัมให้กับเจ้าของดินแร่ที่นำเข้าโรงถลุงใน อัตรา 1.3 % ของราคาดีบุก ซึ่งก็ตกดินละ 6-7 พัน ซึ่งราคาคงกล่าวก็ยังไม่ใช่มูลค่าที่แท้จริง และเพียงจะ ได้รับก็ในยุคตื่นซีตะกรันนั่นเอง

บทตั้งท้าย

บทความอันอึดยวนี้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง สรุพอะไรอีกแล้ว นอกจากอยากจะทำข้อสังเกตว่า กิจกรรม การศึกษาระบบชาติที่มีการโฆษณาเกินกว่าจะทำให้ประเทศ

เราโชคดีช่วงชีวิตนั้น จะมีอะไรที่แตกต่างไปจากกิจการ เมืองแร่ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน หรือมองอย่างไร

เชิงอรรถ

(1) ปัจจุบันบริษัททุ่งคอกาเบอร์ ซึ่งร่วมทุนกันระหว่าง สำนักงานทรีหรือสี่นัว 10% ธนาคารไทยพาณิชย์ 10% กระทรวงการคลัง 5% บริษัททุ่งคอกาเบอร์ กิเนตรีดิง 30% และผู้ถือหุ้นรายย่อยอีก 45% ได้ รับการต่ออายุสัมปทานเหมืองแร่ ในทะเลจากปี 2523 อีก 25 ปี ในพื้นที่ 17,600 ไร่ (พระราชบัญญัติ 23 เม.ย.24)

บรรณานุกรม

1. สันต์ รัชฎาวงศ์ ดร., "บทบาทและปัญหาของ อุตสาหกรรมเหมืองแร่" (เอกสารโรเนียว)
2. รายงานภาวะการผลิตและการค้าดีบุก. ธนาคาร เอเชีย จำกัด. เอกสารทางวิชาการจัดทำเพื่อใช้ภายใน ธนาคาร, มิถุนายน 2521
3. สถานการณ์ดีบุกไทย, ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและ สภาพแวดล้อม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มกราคม 2523
4. จูญู วิทิพย์รอด, สุภาชัย เจียมจรัส, แร่ไทย แร่ใคร 2518
5. เรื่องขององค์การเหมืองแร่ในทะเล กรุงเทพฯ : อัมรินทร์การพิมพ์, 2521
6. รายงานผลการศึกษาวิจัยดีบุก ทั้งสแตน กรุงเทพฯ : กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ 2521
7. ญาดา ประภาพรินทร์, ระบบเจ้าภาษีนายอาก รสมัยกรุงเทพฯ ยุคต้น กรุงเทพฯ บางกอกการพิมพ์ 2524
8. จัตร์ทิพย์ นาดสุภา, วิวัฒนาการทุนนิยมไทย กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์ 2523
9. จัตร์ทิพย์ นาดสุภา และคณะ, เศรษฐศาสตร์ กับประวัติศาสตร์ไทย กรุงเทพฯ : ทวีกิจการพิมพ์ 2524
10. อุตสาหกรรมเหมืองแร่ในทะเล เอกสารวิชาการ ธนาคารกสิกรไทย ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 2522